

Двомесечно натезање и мудровање српских власти око нелегално подигнутог споменика припадницима теористичке ОВПБМ на централном тргу у Прешеву, са јасно истакнутим обележјем те организације и албанском заставом, нарасло је у политичко-безбедносно питање са међународним импликацијама. Требало је имати заиста много маште да се оволико и на овакав начин искомпликује питање до кога није смело ни доћи да Србија има уређену државу, одговорне институције и политичаре државнике. Шта грађани Србије треба да чине: да се смеју, да траже нечију одговорност или да ћуте. Као и обично они раде управо ово последње: ћуте и трпе, али докле. Неки и „сеире“ наслађујући се незнању, немоћи, политиканству и глупостима највиших политичких функционера и институција државе Србије.

Уместо да проблем споменика у самом зачетку, у складу са законском регулативом, реше надлежни органи власти у садејству, ако буде потребно надлежног министарства и органа принуде, наш врли премијер, изађе на јавну сцену арогантно и са претњама да ће он то решити, да би ето потврдио на делу предизборни слоган: „Јасно. Чврсто. Одлучно“. Да ли ће заиста бити одлучности и чврстине остаје да се види, али сваки дан више одуговлачења решавања овог политичко-безбедносног проблема оставља простор страним службама за уплитање (а где се то нису уплеле када су у питању КиМ и Албанци) и наметање решења, које тешко да може бити у интересу Србије.

Од првобитне претње да 17. јануара неће ићи на наставак разговора у Брисел са Тачијем уколико (градитељи) не уклоне споменик или ће бити насилно уклоњен, како су дани одмицали, премијер је своју „јасност, чврстоћу и одлучност“ спуштао октаву по октаву, да би после два месеца прозвао министра правде и локалну самоуправу да га они реше.

Од „уклањања“ ето прешло се на „премештање“ и препуштања да „градитељи“ сами реше проблем на нивоу локалне самоуправе доношењем регулативе са ретроактивним

деловањем за легализацију подигнутог споменика на овој или другој локацији. Помињу се јавне површине испред Дома културе или џамије. Представници локалне самоуправе сада са политичког желе да проблем споменика пребаце на терен обичног „објекта“ кога само треба легализовати као сваки други нелегално изграђени грађевински објекат. Са легализацијом споменика са оваквим обележјем, на овој или некој другој јавној површини, легализује се и ОВПБМ и сама оружана побуна против државе Србије. А шта је у међувремену било, какве су претње, не само оружаном побуном већ и указивањем на постојање српских светиња на КиМ које ето Албанци чувају што представља индиректну претњу за безбедност тих објеката, долазиле од Албанаца са југа Србије и са КиМ ако се споменик силом уклони, колико је тиме понижена Србија, ко се све није умешао, колико је безбедносно дестабилизован југ Србије – за то као по обичају неће бити нико одговоран. Поред измишљеног темина „Прешевска долина“, који се све више одомаћује, у „игру“ око споменика локалитет ове три општине од неких кругова из Приштине почео се злокобно називати „Источно Косово“ у контексту стварања Велике Албаније. Још једна смишљена провокација не без утицаја и садејства страних служби, све са циљем да се врши додатни притисак на Србију у вези са тзв. нормализацијом односа са „косовском државом“.

Увиђајући ваљда немоћ својих претњи и одлучност албанске стране да одбрани споменик, уз понижавање Србије, премијер убрзо поче да позива „Међународну заједницу“ (МЗ) да се умеша, тако што ће извршити притисак на албанску страну да уклони споменик. А ту „МЗ“, по замисли наше политичке елите, и овог пута испаде да представљају само Вашингтон, Брисел, Лондон и Париз. А на онај у светским односима све утицајнији део „МЗ“, као да заборављамо (да не употребим грубљу реч) у решавању проблема КиМ, а ето и југа Србије.

За разлику од коректне изјаве француског амбасадора да проблем споменика представља не само искључиво ствар Србије већ да се поред питања његове легалности намеће и констатација да његово присуство непотребно и неприкладно оживљава старе тензије, немуште изјаве осталих се могу двојачко тумачити. На премијерово тражење да и гђа Ештон посредује, она се елегантно дистанцирала наложивши шефу Мисије ЕУ у Београду да се укључи у „дипломатску активност о међуетничким проблемима у Прешеву“. Ма, какви црни „међуетнички проблеми“. У питању је опасна „игра“.

Пише: Радоман Јовић
понедељак, 21 јануар 2013 22:55

Шта значи изјава представника америчке амбасаде да питање споменика, као унутрашњу ствар Србије, треба да решавају њени изабрани прдставници и да се постигне решење које би задовољило обе стране. Зар „изабрани представници“ нису локалне самоуправе три општине, које чине највећим делом Албанци. А које би то решење „задовољило обе стране“? Можда онакво како се Србији намеће или боље рећи какво је наметнуто у вези са КиМ.

Читајући овакво реаговање америчке амбасаде, не знам зашто али присетих се „намешталке“ за отпочињање „Пустињске олује“, коју ми је у Токију испричао ирачки амбасадор. У аудијенцији код С. Хусеина пред одлазак на одмор, америчка амбасадорка гђа Глепси Ејприл, покренувши тему ирачко-кувајтских односа, на Хусеинов став да су енглеске колонијалне власти због нафте вештачки одвојиле Кувајт од Ирака, обавестила је да САД на тај проблем гледају као на „односе у оквиру породице“. Хусеин је насео, оружаном напао Кувајт, а како је завршио добро знамо. Није нас опаметило искуство са „МЗ“ око КиМ, већ непотребно интернационализујемо и југ Србије, бојим се опет на штету Србије.

(Текст је писан непосредно пре уклањања споменика у Прешеву)